

vise i et Fag; hvori det ikke er muligt at tilveiebringe noget Resultat. De føle, at de derved tabe Grunden baade for deres egen og Skolens Virksomhed. Man har meent, at det kunde være af Magelighedshensyn, at Lærerne ønske, at Gymnastikunderviisningen skal falde bort; men jeg troer at kunne afvise denne Paastand, i alt Fald har jeg søgt at imødegaae den derved, at jeg har tilføjet i Lovforslaget en maaskee i og for sig overflødig Bestemmelse, nemlig den, at den Tid, der indvindes, skulle Lærerne være forpligtede til at anvende til Underviisning i andre af Skolens Fag. Retter man den Bebreidelse imod mig, og det vilde, dersom der var Grund til at rette den imod mig, gjøre mig ondt som Lærer og som den, der ved mange Leiligheder har søgt at paavise, hvad der var Skolens Opgave, den nemlig, at naar en saadan Lov udkommer, er Skolen ikke i Stand til at virke for det Diemed, som jeg her har udtalt mig om, nemlig Børnenes legemlige Kræfter, da er det mit Svar, at Loven for det Første ikke vil, at Gymnastikunderviisningen skal falde bort overalt, men kun der, hvor Betingelserne for dens Fremme mangle; dernæst svarer jeg, at fordi der ikke gymnasticeres, kan Skolen overordentlig godt virke i denne Retning. Den dygtige og nidkjære Lærer vil aldrig være sammen med Børnene, uden at hans Nie vil være henvendt paa, hvad der kan være gavnligt for dem i legemlig Henseende; deres Gang, Stilling, Holdning osv. vil hans Nie vogte paa, og han vil stadigt meddele dem Anviisning i denne Henseende. Den Lærer, der er en ret Børneven, vil ogsaa, som jeg før har antydet, paa Legepladsen finde rig Anledning til at vejlede Børnene til Bevægelser, der kunne være gavnlige og styrkende for dem.

Hermed skal jeg slutte; har jeg forglemmt noget af det, der kan siges til Forsvar for Forslaget, er jeg vis paa, at en eller anden af Sagens mange Venner her i Salen vil tilføje det. Min sidste Bemærkning skal være den,

at naar man her ofte krymper sig ved at vedtage en Lov eller enkelte af dens Bestemmelser, fordi man frygter for, at Loven eller dens Bestemmelser ikke skulle vinde Gjenklang i Folket, saa siger jeg: Mine Herrer! hvad mit Forslag angaaer, saa værer rolige, gjør, hvad der staaer til Dem, for at ophøje det til Lov, og værer visse paa, at det vil blive hilset med Glæde af alle dem, det vedkommer, af Landbefolkningen, af Skolens Lærere, af de fleste af Skolens Tilfynsmænd, og jeg tør maaskee tilføje af Gymnastikdirecteuren og hans Assistent, som vilde blive frie for at reise Landet rundt, for at eftersee Noget, som paa de fleste Steder er vanskeligt at faae Nie paa og paa ikke faa Steder er ganske usynligt.

Fallesen: Forinden jeg, mine Herrer, udtaler mig om den Bestemmelse, som findes i dette lille Lovudkast, turde det maaskee navnlig med Hensyn til, hvad der er yttret af den ærede Forslagsstiller, være mig tilladt ganske kortelig at undersøge, om der ikke for Gymnastikunderviisningen i Almueskolerne, i en mere eller mindre fjern Fremtid, maatte vise sig en noget lysere Udsigt. Jeg kan anstille denne Undersøgelse ved lidt nærmere at betragte Gymnastikdirectorens Virksomhed. Dengang Gymnastikspørgsmaalet i forrige Session første Gang blev bragt herind i Salen under Finantslovens Behandling, yttrede den nærværende Forslagsstiller, at Gymnastikdirecteuren fik at beholde sine 1000 Rb., siden Andet ikke kan være — han har forøvrigt kun 800 Rb., da de 200 Rb. tilkomme en Officer paa Institutet — men tilføiede han, han saa helst, at han vilde virke saa lidt som muligt, han maatte helst holde sig albeles passiv og „holde sig ganske hjemme.“ Har nu den hæderlige General, der staaer i Spidsen for Gymnastikunderviisningen her i Landet, virket paa en uheldbringende Maade, eller kan det antages, at hans Virksomhed har været lidetsigende eller betydningsløs? Det er det Spørgsmaal, jeg vil see, om jeg kan besvare.